

Ο „ΝΟΥΜΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικὸ ὄρ. 10

10 λεπτά τὸ κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κισκία τῆς ἱλατείας
Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Ὁ
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρειῶν) Σταθμοῦ ἑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ
βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρύνεται μὲρσὶ
κ' εἶναι γιὰ ἓνα χρῶνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΦΟΒΕΡΗ

μὰ καὶ ξεκαρδιστικὴ καπέλλομαχία ποὺ γίνε-
ται κάμποσες μέρες τώρα μὲ τὰ καινούρια κα-
πέλλα τῶν ἀξιωματικῶν, πάλι ὁ κρονόληρος
τῶν «Καιρῶν» παίζει τὸν πρῶτο ρόλο. Ὁ,τι
μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅ,τι μὲ τὴν «Ὁρέστεια», τὸ
ἴδιο καὶ μὲ τὸ καπέλλο τῶν ἀξιωματικῶν. Κ'
ἐδῶ ὁ ἐπάρματος Ρωσικὸς δάχτυλός.
Οἱ προρροδοῦτες! Ἀφοῦ ζήτησαν νὰ μᾶς ἐκ-
ρωσσίσουν μὲ τὴν γλῶσσα—βλέπε μεταφρασὴ
Εὐαγγελίου καὶ «Ὁρέστεια»—καὶ δὲν τὸ κα-
τόρθωσαν, ζητοῦνε τώρα νὰ τὸ πιτύχουν μὲ
τὸ ρούσσικο καλπάκι ποὺ καθίζουν στὸ κεφάλι
τῶν ἀξιωματικῶν μας. Εὐτυχῶς ὅπως καὶ τότε
ἔτσι καὶ τώρα, ἡ πατριωτικὴ συμμορία Μι-
στριώτη—Σαμπάνου—Κανελλίδου ἀγρυπνεῖ
καὶ τὰ καταχθόνια σχέδια τῶν Σλάβων καὶ
τῶν μισθάρων ὁργάνων τῆς Παλαιστινέως
Ἐταιρίας θὰ ναυαγήσουν. Ποῦ εἶσαι, ὦ φοι-
τητικὴ νεολαία, νὰ ξαναπολιορκηθῇς πάλι στὸ
Πανεπιστήμιον γιὰ νὰ σώσης τὴν κινδυνεύου-
σαν πατρίδα καὶ ποῦ εἶσαι, ὦ Ἀνοητόπουλε
Ἀθηναῖε, νὰ ξαναρχίσῃς τὸ παραλήρημά σου
τὸ Παλαιστινέιον!

Νὰ χαθοῦμε, ὅπως καταντήσαμε! Κατὰ
ντίπ γελοῖοι πιά σὲ δλα μας. Τὸ στόμα μας
νάνοῖζουμε μονάχα, κι ἀμέσως ἀνοησία θὰ
ποῦμε. Νὰ κοιτάζουμε κάτι, κι ὅσο σοβαρὸ
κι ἂν εἶναι θὰ τὸ μασκαρέψουμε. Τὰ καλπά-
κια ἢ τὰ καθῆκα—συγγνώμη γιὰ τὸ δεύ-
τερο, νὸ πρωτομεταχειρίστηκε ὁ σοβαρώτατος
Κανελλίδης σὲ κύριο ἄρθρο του—ποῦ οὔτε
καλπάκια εἶναι οὔτε μὲ τὴ λέξη τοῦ Κανελλί-
δου ἔχουν καμμιὰ ὁμοιότητα, τὰ φοροῦνε τώρα
χρόνια καὶ χρόνια οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτι-
κοῦ κι ὁμως κανένας δὲν σκέφτηκε πὼς που-
λήσαμε τὸ ναυτικὸ μας στὴ Ρουσσία. Γιὰ τὸ
στρατὸ μας εἰπώθηκε αὐτὸ κι εἰπώθηκε δυ-
στυχῶς ἀπὸ ἀξιωματικούς μας πρῶτα πρῶτα.
Κι ὁ λόγιος ἐθνικὸς τὰ ος: Τὰ καινού-
ρια καπέλλα δὲν σηκώνουν «πλάκα τὰ γα-
λόνια». Ἐνα σειρηντάκι γιὰ τοὺς κατώτερους
ἀξιωματικούς, δυὸ σειρηντάκια γιὰ τοὺς ἀνώ-
τερους κ' ἓνα πινὸ πλάτυν σειρηντὶ γιὰ τοὺς
στρατηγούς. Νά, ὁ λόγος. Ἀκομψα λοιπὸν τὰ

καπέλλα, γελοῖα, ρούσσικα, ἀφοῦ ἓνα γαλο-
νάκι κι' ὁ ἀνθυπολοχαγός, ἓνα κι ὁ λοχαγός,
δυὸ δ ταγματάρχης, δυὸ κι ὁ συνταγματάρχης.

Οἱ ἐφημερίδες, κυκλοφορίας ἔνεκεν—ποῦ
τόπος νὰ τὰ ποδείξουμε κι αὐτὸ τετραγωνι-
κώτατα;—κάτω τὰ καλπάκια! φώναξαν.
Κάτω τὰ καλπάκια! φώναξε κι ὁ λαὸς ποὺ
χάφτει ἀνεξέταστα ὅ,τι σάπιο καὶ βρώμικο
τοῦ προσφέρουν οἱ ἐθνικὲς πατσαβοῦρες.

Κάτω τὰ καλπάκια! φωνάζουμε καὶ μεις.
Μὰ ὅχι κείνα ποὺ πρόκειται νὰ φορέσουν οἱ
ἀξιωματικοὶ μας καὶ ποὺ δὲ μοιάζουν κα-
θόλου μὲ καλπάκια. Κάτω τὰ καλπάκια τάλι-
θινὰ καὶ τ' ἄ ὅ ρ α τ α, ποὺ τὰ φορᾶνε στὸ
μυαλό τους καὶ στὴ ψυχὴ τους δημοσιογρά-
φοι καὶ δασκάλοι καὶ βουλευτὲς καὶ τόσοι
ἄλλοι παλιοτενεκέδες καὶ ποὺ γιὰ ἓνα πρᾶμα
πασκίζουν πὼς νὰ ρεζιλέψουν καὶ πὼς νὰ
ξευτιλίσουν καὶ πὼς νὰ ποχαντακώσουν αὐτὸ
τὸ ἔθνος. Αὐτὰ τὰ καλπάκια πρέπει νὰ πέ-
σουν πρῶτα. Κι ὅσο δὲν πέφτουν, νὰ τὸ ξέρετε,
καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἀχιλλῆα νὰ φορέ-
σουν οἱ ἀξιωματικοὶ μας, θάναι περικεφα-
λαία ἀπὸ χιρτόνι καὶ θὰ τὴν παίρνῃ ὁ ἀγέ-
ρας μ' ἓνα ἐλαφρὸ του φύσημα ἀπὸ τὸ κε-
φάλι τους.

ΑΜ' ΑΥΤΟ

πάλι τὸ σκάνδαλο τῆς Πανδώρας τί σὰς λείει. Δεκα-
πέντε τῶρα μέρες ἀλωνίζει στὴς στῆλες τῶν ἐφημερί-
δων κι ὁμως δὲ θελήσαμε νὰ γράψουμε λέξη γι' αὐτὸ
ἀπὸ φόβον μήπως ἀδικήσουμε τὴν Ἀστυνομία ποὺ μπο-
ροῦσε νὰ μὴν εἶναι καὶ ἔνοχος.

Δυστυχῶς ἴσα μὲ σήμερ τὰ πρᾶμματα ἐναντίον τῆς
εἶναι καὶ τὴν καταδικάζουν. Γιατί καὶ περθένος νὰ μὴν
ἦταν ἡ Πανδώρα καὶ ἀσθένειν ἀκατανόμαστη νὰ
εἶχε—ἡ φράση ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας παρμένη—δὲν ἦταν
συχωρεμένο στὴν Ἀστυνομία αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἀφοῦ
ἡ ἴδια ἀφῆκε τόσες μιζοπαρθενες καὶ τόσες παθιασμέ-
νες νὰ γυρίζουν ἀνενόχλητα στὴν πόλιν καὶ ναῦξάνουν
τὴν πλκτρία τῶν εἰδικῶν γιατρῶν, μόνο καὶ μόνο
γιατὶ οἱ κυρίες αὐτὲς ἔχουν ἀστυνόμους καὶ ἀστυφύλα-
κες προστάτες καὶ δίνουν—λέν οἱ κακὲς γλώσσες—κά-
ποτε καὶ γερὸ κολόκουρο.

Μιὰ Πανδώρα δὲν ἀξίζει νὰ πληρώσῃ τις ἀμαρτίες
ὁλονῶν καὶ νὰ ρεζιλέψῃ τὴν ζωμὴν καὶ ἀσπίλιν ἀστυ-
νομία μας.

ΟΠΟΥ

γίνεται λόγος γιὰ τὸ θεὸ τῆς Ἑλλάδος στὴν «Ἐσπε-
ρινή». Λοιπὸν ποῦ λέτε, οἱ Ρούσσοι τὴν παθαίνουν
ὁλοένα. Καὶ γιὰ νὰ τὴν παθαίνουν θὰ πῇ—ἡ «Ἐσπε-
ρινή» τὸ λέει αὐτὸ—πὼς ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος τοὺς
τιμωρεῖ γιὰ ὅσα μᾶς ἔκαναν. Νὰ μᾶς ζήσῃ τέτοιος
Θεός! Ἀπὸ τὴν μὲν μερικὰ καταστρέφει τοὺς Ρούσσους
κι ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἀποδίδει στοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας
μας τὸν ἐθνομάρτυρα Γιάνναρον ποὺ ἔληξε ἡ ποινὴ του
κι ἀρχίζει πάλι ἡ πατριωτικὴ δράση του.

Γιὰ νᾶναι τέλειος, τῶρα ὁ καλὸς αὐτὸς Θεὸς πρέπει
νὰ προστατέψῃ τὰ τὰμπελικά μας γιὰ νᾶχουμε καλὰ
σταφύλια καὶ φτηνὸ κρασί. Κ' ἔτσι ποῦ λέτε, μὲ τὰ
παθήματα τῶν Ρώσων, μὲ τὴν ἀποφυλάκιση τοῦ Γιάν-
ναρου καὶ μὲ μπόλικο ρετσινάτο, τὸ Ρωμέϊκο θὰ τρα-
βήξῃ ὁλοταχῶς στὴ δόξα.

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

τοῦ στρατιώτη Ραγκούση ἀποδείχνει ὁλοφάνερα πὼς
ἀρχισε τοῦ στρατοῦ μας ἡ ἀναδιοργάνωση. Τί τὰ θέ-
λετε τὰ ἐπικληπτικὰ ὅπλα καὶ τὰ μπιχλιμιπίδια ποὺ
χρειάζονται περσίδες καὶ παραδες γιὰ τὰ τάποχτήσου-
με. Ἐνὼν βούρδουλα στὰ χέρια τοῦ καθενὸς ἀξιωματικοῦ
κι ἀμέσως ὁ στρατός μας στὴν πρώτη γραμμῇ, γίνε-

ται καλύτερος κι ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸ στρατὸ ἀκόμα.

Ἡ ἱστορία ἔχει ὅλη τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν μεγα-
λοπρέπειαν τῶν κλασικῶν δραμάτων. Ὁ λοχαγὸς Λοῦ-
ρος χάνει τὰ δαχτυλίδια του, τὴν ὥρα ποὺ πλένεται
μέσα στὴν σκηνή του. Ἰσχυρίζεται τὸν στρατιώτη
Ραγκούση. Βάζει ἓνα ἄλλο στρατιώτη καὶ τὸν πεθαί-
νει στὸ ξύλο. Κατόπιν τὸν φυλακίζει. Κατόπιν ὁ στρα-
τιώτης παίρνει τὸ γὰρξ του κι αὐτοκτονεῖ.

Δράμα τέλειον, κατὰ τοὺς Ἀριστοτελικούς κανό-
νες, μ' ἐνότηταν τόπου καὶ χρόνου. Μόνον ὁ ἀπὸ μη-
χανῆς θεὸς λείπει γιὰ νὰ φέρῃ τὴν κάθαρση ἢ τὴν
καθάρση τοῦ λοχαγοῦ, γιατί ὁ λοχαγὸς ἔχει μέσα,
ἔχει ἀδερφὸ γιὰ τὸν πλκτιοῦ, θάχῃ τοὺς στρατο-
δίκας αὐτοῦ μὲ τὸ μένος του, ἀφοῦ οἱ καπετανεῖοι ποὺ
θὰ δικάσουν θὰ σκεφτοῦν καὶ πολλὴ σωστὰ πὼς δὲν ἀξί-
ζει τὸν κόπο νὰ χάσῃ ἓνα λοχαγὸς τὰ γαλόνια του
μόνο καὶ μόνο γιατί ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σκοτωθῇ ἓνας
πλκιστρατιώτης.

Στρατιώτες, βρίσκουμε ἔσους θέλετε. Ἐνὼ λοχαγούς
μὲ δαχτυλίδια καὶ μὲ βούρδουλα, εἶναι κάπως δύσκολο
νὰ φτεχνουμε κάθε ὥρα καὶ στιγμῇ.

ΝΑΝΟΙΣΙΣΜΑΤΑ

12

Στοῦ ὕπνου ἐκεῖ τὴν ἀγκαλιά
ποῦ γέρνεις βυθισμένη
ἢ ἀγάπῃ, πῆς μου, μένει
κ' ἡ ἐνθύμησις τῆς γῆς:

Καὶ 'ς τὴν οὐράνιαν ἀπογαλιά,
κ' ἐκεῖ 'ς τὸν γαλαξία
ποῦ σὲ πλανᾷ ἡ μαγεία
τοῦ οὐνείρου, εἶμαι μαζί;

Ὡ πὼς φοβοῦμαι μὴν ἐλθοῦν
ἀγγελοὶ καὶ γυρέσουν
'ς τὸν ὕπνον νὰ σὲ κλέψουν
κρινόλευκη ψυχῇ!

Εὐπνήσε! τ' ἄστρα νὰ κρυφτοῦν,
νὰ σβῆσῃ τὸ φεγγάρι
μπρὸς 'ς τὴ χλωμὴ σου χάρη,
παιδοῦλα μου γλυκερά.

Καὶ δὲς τὴν ἀμετρον χαρά
ποῦ ἀπ' ἀγάπῃ λάμπει,
καὶ τὰ θλιμμένα θάμνη
τοῦ χωρισμοῦ σκορπᾷ.

Ἐγὼ καὶ σὺ! ὦ πορὰ ζωή,
πορὰ φαντασία θὰ φθάσῃ,
τὴν ἀνθισμένη πλάσι
ποῦ στήσαμε μαζί;

Σ' τὴ τόση μέθη τῆς ψυχῆς
τὰ ἐρωτικὰ μας μάτια
θὰ χύνουνε 'ς τὰ πλάτια,
ὦ, τέτρα μουσικῇ!...

Καὶ σὺν ἐντνήσης θὰ κρυφτῇ
τ' ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι
μπρὸς 'ς τὴ χλωμὴ σου χάρι,
παιδοῦλα μου γλυκερά.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ.

Ἄντρας. Δὲ βλέπεις ποῦ βρέχει; Θὰ χαλάσεις τὸ κα-
πέλλο σου.

Γυναίκα. Δὲν πολυπειράζει, εἶναι παλιό. Καὶ δὲ θέλω
νὰ χαλάσω τὴν καινούρια μου τὴν ὀμπρέλλα.